

Egy mai költő „kozmosz” útjáról

Megúnva már a pletykás suttogást,
 az új izmusok balgái között
 jó fogpiszkálóm szinte belevágtam
 igyekvő lábom rejtő félcipőmbé,
 s bolond csikóm úgy elragadt magával,
 hogy légbeszállt, s alant maradt a táj
 az emberekkel s törpékkel megáldva.

Kivánkoztam és messzire jutottam.
 Kiváltam, mint a savóból a tejjől,
 s néhány más tejből alvadt buborék is
 utánam szállt, hogy óriás legyen
 — kötött bár köldökzsinór: továbbszálltunk —
 mondván: kevés a tér nekünk alant.

Váteszként írtam buborékjaimnak:
 törpétlenül a földet vonzani
 új napközelpbe! Tévelygést nekünk!
 A kétkedést teremtsük, hogyha nem volt,
 pityergést minden dalba, dalnokok,
 s lidérces lángunk harci zaj loboza:
 porból valánk és az leszünk megint.

A hirtelenben mimelés-tevők
 s zománcuk-féltő satnyák bámulása
 kísért, s buborékhadacsám dalolt
 ünneplősebbet, mint ott lent, ahol
 a Köznepokból gyúrtam volna össze
 a balzacínál nagyobb piramist.

Zengettem újat, nagyszerűt és mégse
 hujátoit senki lenről fölfelé,
 hogy éjsötétre hangolt nótafám
 termése szívet, lelket biztató
 a mindenmapos győzelmek során,
 ahol a sok kéz akkor is nyesi
 a pálmaágot konok homlokomra,
 mikor a sok kéz régesrég kihül.

Nem tapsolt senki lenről fölfelé,
 csak megindultak mind az üzemek,
 s olyan kormot és füstöt eregettek,
 hogy tejjől-bolygóhadammal leszálltam
 füstösen, s már most egyetlen a kérdés,
 hogy bevesznek-e még az emberek.